

„My a zabloudit? Kdepak, my se vždy držíme mapy a kompasů,“ přeje Ljudka k ironii. „A i kdyby ne, náš vedoucí...“

„Drž hubu!“ prudce ji okřikne Igor.

„Co?“ podívá se na něj Ljudka provokativně, ale Igorův ostrý pohled jí zavře ústa.

Ticho, které nastane, ruší jenom kvílení větru. To nakonec prolomí Igor s pohledem na Viktora: „Odkud, dopřic, jste?“

„Z Iževska,“ odpoví Olga.

„Jste Udmurdové?“

„Jenom Viktor, já jsem Ruska.“

To proto ten orientální vzhled, napadne mě při pohledu na Viktora.

„Z města zbraní, vid?“ utrousí Francouz.

„Ano, celá skupina odsud pochází,“ zasměje se Olga.

Iževsk leží na západní straně Uralu. Během Vlastenecké války sem vládla evakuovala několik zbrojovek zásobujících frontu zbraněmi, vzpomenu si. V roce 1948 se zde začalo s výrobou *Automatu Kalašnikov vzor 1947*. K tomu směřovala Francouzova poznámka o městě zbraní.

„A kolik vás je?“ zajímá Sašu.

„Kromě mě a Viktora ještě sedm,“ odpovídá Olga.

„Hm, a víte, že devítka je prokleté číslo?“ zašklebí se Jurij.

Viktor s Olgou téměř najednou řeknou: „To máte odkud?“

„Řekl nám to Mansi, kterého jsme předevčírem potkali. Tyto hory prý nemají devítku v lásce.“

Viktor se usměje: „Vy tomu věříte?“

„Kdepak, my jsme moderní,“ obhajuje nás pohotově Ljudka.

„A co studujete?“ zeptá se Zina, která vybaluje suchary. Gorja finským nožem ukrájí uzené vepřové. Jeho vůně naplní stan a vydráždí chuťové buňky celého osazenstva.

„Nejsme studenti,“ vezme si suchar s masem Olga a poděkuje pohledem. „Já i Viktor druhým rokem pracujeme v *Ižmaši*; on je mechanik, já účetní.“

„A vy jste odkud?“ obrátí Viktor pozornost na Igora.

Ten ovšem působí jako uhranutý. Cíví před sebe s vráskou mezi obočím a chroustá suchary.

Místo něj odpoví Francouz: „Jsme ze Sverdlovsku, studenti UPI, ale také pracující jako vy.“ Pak stručně objasní, kdo je kdo, kudy jsme jeli a jaký máme záměr.

„My jsme z biatlonového oddílu,“ vysvětlí na oplátku Olga. „Viktor je laureátem kvalifikačního turnaje *Iževská puška*. Rádi přijímáme výzvy,“ usměje se a odhalí hezké rovné zuby. „A Otorten byl výzvou, v tomto ročním období ho ještě nikdo nepokořil.“

Jak těžce se to musí poslouchat Igorovi. Koneckonců, nikomu z nás se tato skutečnost nepřijímá snadno.

„Takže vás na Otorten hnala jen touha po dobrodružství? Žádný šlechtěný úmysl?“ diví se Ljudka.

„To ne,“ vrtí hlavou Viktor. „Vytyčili jsme si trasu třetího stupně obtížnosti, příští rok bychom rádi zdolali subpolární túru.“

Podívejme se, zpozorním. V hlavě se mi spustí alarm. Něco se hýbe hluboko v mém podvědomí. Občas to probleskne jako stín ryby pod hladinou, ale ještě to neumí najít cestu ven.

„My jsme výstup na Otorten zasvětili sjezdu Komunistické strany,“ ozve se Jurij. „Ale prvenství si už můžeme strčit... vždyť víte kam.“

„To nás mrzí,“ zatváří se rozpačitě Olga.

„Kudy jste na Otorten jeli?“ vyzvídá Francouz.

Viktor to vysvětlí: „Z Iževska do Permu, odsud do Berezničku, Solikamsku a Krasnovišersku. Poslední civilizovanou zastávkou byla vesnička Talovo.“